

Dona Sol

Mihai Eminescu

Te rog rămâi o clipă încă
Ca să te strâng duios la piept.
Din fericirea mea adâncă
Aș vrea să nu mă mai deștept.
Și totuși, luna ieșe-n zare,
Albește zidul nalt și gol...
Dă-mi cea din urmă sărutare
Și încă una, Doña Sol!

Mă-ntrebi cu ochiul tău cuminte
Unde mă duc și ce mă fac,
Când de pe ceruri stele sfinte
Pătrund în codru, bat în lac.

Au nu ești tu la înălțime
Ca steaua vecinicului pol?
Pe mine nu mă știe nimeni,
Nici chiar tu însăți, Doña Sol.

Ades când frunzele pe cracă
Șoptesc ca zgomotul de guri
Ce se sărută și se-mpacă
În umbr-adâncă de păduri,
Eu stau unde pătrunde luna
Pe alb izvor, sunând domol;
De cântă păsările-ntr-una,
De tine-mi cântă, Doña Sol.

Și pe oglinda mișcătoare
Stau de privesc un straniu joc:
E apă pururi călătoare
Pe chipu-mi ce rămâne-n loc.
S-au desprimitărat pădurea,
Suspină păsările-n stol...
Și numai eu, gândind aiurea,
Gândesc la tine, Doña Sol.

De ce doresc singurătate
Și glasul tainic de izvor,
De ce când codrul frunza-și bate
Adorm pe verdele-i covor?
Ca prin lumina cea rărită
Prin umbra moale de pistol

POEZII ONLINE

Să mi se-arate liniștită
A ta ivire, Doña Sol.

Să văz cum mâna ta îndoie
În arc o ramură de fag
Și ca Diana cea bălaie
Îți faci în codru mândru prag;
Săgeți de aur pe-al tău umăr,
Gonești vânatul tău în stol,
Dar peste frunze fără de număr
Nu-mi lași o urmă, Doña Sol.

Chiar de luceafărul de seară
Te tem, căci dulce arde el,
Când treci frumoasă și usoară
În umbra negrului castel...
De aş zacea rănit de moarte,
Într-un genunchi eu tot mă scol;
Tinzându-mi dreapta de departe,
Mă-nchin la tine, Doña Sol.

Când luna trece în uimire
Spre-a face-al mărilor ocol,
Ea, luminând a mea iubire,
Te lumineze, Doña Sol.